

— Сбогомъ, отговори му Ясень; и отиде камъ врата-та.

— На кждѣ щешъ? запыта калугеръ-тъ.

— Азъ оттукъ, а ты подѣ земь, та въ гробища-та. Оставамъ ти ключа, кой-то ми отваряше врата-та и кой-то ми не трѣбва вече. Извади го изъ бравъ-тъ, защо-то ако го найдѣтъ, щѣтъ рѣкътъ, че нѣкаквы вълхвы сѣ откраднали чудотвореца.

И раздѣлихъ ся.

На другый день ся разчу гласъ по царскый градъ:

— Св. Чудотворецъ Димитрій оставилъ Константинополь!

Цариграждане-ти ся угрыжихъ отъ тоя гласъ. Народъ-тъ на купове ся трупаше въ черквъ-тъ, дѣто бѣ до тогасъ чудотворна-та икона.

Отецъ Агапій гърмѣше отъ амвона:

— Покайте ся и покайте ся, грѣшници! Чудотворецъ-тъ е отишълъ да търси набожны люди, за кои-то ще испроси у Бога благословеніе; нѣ обща, че ще ся върне пакъ, ако ся исправите. Дайте жертвоприношенія на святыниъ-тъ, кой-то той е оставилъ.

Народъ-тъ фърляше въ блюдо-то пары.

А гласъ-тъ за побѣгване-то на сватеца изъ Цариградъ распространяваше ся все повече и повече и все съ пò-новы и пò-новы знакове ся подтвърждаваше. Приказваше ся какво въ тѣхъ ноцъ видѣли, че извѣнъ столицъ-тъ нѣщо тъмно лѣтѣло, а около него были седемъ звѣзды. Видѣли иконъ-тъ при нѣкой кладенецъ. Видѣли на небо-то опашъ-тъ звѣздъ. Видѣли и небеса-та отворени и какъ нѣщо влази въ тѣхъ. Наистинъ, освѣнъ опашатъ-тъ звѣздъ, която бѣ видна за всякого, никой не е видѣлъ тия чудеса съ свои очи. Нѣ всички бѣхъ чули това. А щото всички чуѣтъ, то може да ся земе като единъ человекъ да го е видѣлъ. И така всякой вѣр-